

ЙОНИ И „КЛАСИВАТА“ ДАМА.

(Разказъ отъ Чарлзъ Дикенсъ — за дѣца и юноши).

Йони бѣ сираче, ала при сѣ това твърдѣ щастливо и доволно хлапаче, защото баба му бѣ жива, а тя го обичаше безумно, грижеше се за него, а освѣнѣ туй той имаше и Слопи и „нагледничетата“ за игра. И какво още повече би могло да желае на този божий свѣтъ едно малко момченце!

То не можеше никога да проумѣе съ своята малка главица, че неговата баба трѣбва да работи, да се мжчи, за да изкара това що бѣ нужно за прѣхраната негова. Защото Йони бѣ още твърдѣ малко дѣтенце, а бабата твърдѣ стара, стара жена, която едва-едва можеше да изработи оскъдното си възнаграждение. Тя притежаваше

едно перално менгеме, което момчето Слопи въртѣше вмѣсто нея, а освѣнѣ това, прѣзъ деня тя надглеждаше двѣ малки дѣца, чиито майки бѣха на работа въ една фабрика. Тия дѣца тя наричаше „нагледничета“, защото именно за тѣхното надглеждане тя добиваше всѣка недѣля по четири никелови грошове.

Йони бѣ „гледецъ на очитѣ“ за баба си. Ала когато тя узна, че една богата госпожа, която се казваше Г-жа Бофинѣ и сама нѣмаше дѣца, търси да усинови едно сираче на Йонивата възраст, тя се размисли за всички радос-

ти, които очакватъ внучето ѝ, и, като потаи своята болка и скръбъ въ храброто си сърдце, рѣши — за негово едничко добро, да го даде.

И тѣй единъ день Госпожа Бофинѣ, която бѣ една отъ най-дружелюбнитѣ стари госпожи, каквато въобще може човѣкъ да си помисли, се яви въ жилището на баба Хейгденѣ, за да види момченцето сираче.

Жилището бѣ много сиромашко и когато Госпожа Бофинѣ влѣзе тамъ заедно съ една друга своя другарка, съгледа веднага Йони, който въ тая минута си играеше весело прѣдъ портата, като търкулкаше на една дъска една количка съ дървено конче безъ глава. По нещастие нѣкакъ, Йони се търкулна внезапно и падна прѣзъ глава въ калѣта; и макаръ веднага да подскочи на крака, той не прѣставаше да хълца, докато баба му не го грабна въ прѣгръдкитѣ си.

Тѣй се показа Йони прѣдъ Госпожата, която искаше да го земе у дома си, да го отгледа и да направи отъ него отличенъ господинѣ.

Ала Йони не мечтаеше никакъ за елегантенъ господинѣ; той се чувствуваше доста доволенъ като „малкото момченце на баба“; и, когато бѣдната стара женица видѣ, колко много е привързано къмъ нея дѣтенцето, зарони едри сълзи, заплака силно, сѣкашъ сърдцето ѝ се разкъса.

„Да би могло дѣтенцето да си е винаги при мене, безъ да съмъ принудена да се мжча и страхувамъ, че то сѣ пакъ нѣкога ще попадне въ „сиротския домъ,“ думаше тя, то никога не бихъ го отдѣлила отъ себе си, никому не бихъ го дала — даже и на васъ. За-